GILLIAN

FLYNN

După faptă și răsplată

DE LA AUTOAREA FENOMENELOR INTERNAȚIONALE
FATA DISPĂRUTĂ, OBIECTE ASCUȚITE
ȘI LOCURI ÎNTUNECATE

FICTION CONNECTION

TREI

Gillian Flynn observă atent imperfecțiunea umană și răul care există printre noi.

WASHINGTON POST

Stilul lui Flynn are o precizie de bisturiu.

NEW YORK TIMES

După faptă și răsplată e o poveste perfect construită, menită să-i țină în priză pe fanii lui Gillian Flynn pentru următorul său roman.

THE INDEPENDENT

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Gillian Flynn

După faptă și răsplată

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta colecției:
Faber Studio

Foto copertă:
freeimages.com/photographer/ChaseEqual-70692

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana Maria Tamaș
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLYNN, GILLIAN
După faptă și răsplată/ Gillian Flynn; trad. din engleză:
Bogdan Perdivară. - București: Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0262-4
I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Titlul original: The Grown Up
Autor: Gillian Flynn

Copyright © Gillian Flynn, 2014

This translation published by arrangement with Crown Publishers, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Acest titlu a fost publicat inițial în antologia Rogues, editată de George R.R. Martin și Gardner Dozois, de către Bantam Books, imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC în 2014.

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0262-4

Am încetat să le fac laba nu pentru că nu eram bună. Ci am încetat să le fac laba pentru că eram cea mai bună la asta.

Timp de trei ani, am făcut cea mai bună labă din trei state. Chichirezul e să nu te gândești prea mult la ce faci. Dacă-ncepi să-ți faci griji pentru tehnică, dacă te-apuci să analizezi ritmul și presiunea, ceva din esența actului se pierde. Trebuie să te pregătești mental din timp, apoi n-ai decât să nu te mai gândești deloc și să ai încredere că trupul tău știe ce are de făcut.

În principiu, e ca *swing*-ul la golf.

Le-o frecam bărbaților șase zile pe săptămână, opt ore pe zi, cu pauză de prânz, și aveam întotdeauna programul încărcat. Îmi luam două săptămâni de vacanță pe an și nu lucram niciodată de sărbători, fiindcă lucrul manual de sărbători e o chestie jalnică pentru oricine. Așadar, în trei ani, evaluez că am făcut vreo douăzeci și trei de mii cinci sute patruzeci și șase de labe. Să n-o credeți pe jigodia aia de Shardelle, care spune că aș fi renunțat fiindcă n-aveam talentul necesar.

Am renunțat fiindcă, atunci când faci douăzeci și trei de mii cinci sute patruzeci și șase de labe în trei ani, sindromul de tunel carpian devine o chestie cât se poate de concretă.

Am ajuns să fac asta într-un fel onest. Poate că „de la sine" ar fi o formulă mai bună, fiindcă altfel n-am prea dat pe dinafară, în viața mea, de onestitate. Am fost crescută în oraș de o mamă chioară (un început numai bun pentru când mi-oi publica volumul de memorii) care nu era o femeie de treabă. N-avea probleme cu drogurile sau cu băutura, avea însă o problemă cu munca. Era cea mai leneșă jigodie din câte-am cunoscut vreodată. De trei ori pe săptămână, o luam amândouă la papuc pe străzile din centru, la cerșit. Însă fiindcă mama nu suporta să iasă din casă prea mult, voia să fie cât mai strategică în privința asta. Să scoată cât mai multe parale în cel mai scurt timp, apoi să se-ntoarcă acasă, să se-ndoape cu prăjitură cu ciocolată și vanilie și să se uite la procese date la televizor, lățită pe salteaua noastră, printre pete. (Asta-mi amintesc cel mai bine din copilărie: petele. N-aș putea să-ți zic ce culoare au ochii mamei, dar știu nuanța petei de pe mocheta cea rufoasă, un cafeniu dens, bine pigmentat, știu că petele de pe tavan erau de un portocaliu-închis, șters, în vreme ce pata de pe perete avea nuanța intensă a pișatului.)

Ne îmbrăcam potrivit cu rolul. Ea purta o rochie drăguță de bumbac, cam uzată pe la cusături, însă care emana un aer de decență. Pe mine mă băga în chestii care-mi rămăseseră mici. Ne așezam pe-o bancă și cercetam din priviri lumea potrivită pentru cerșeală. E o schemă destul de simplă. Prima alegere e un autobuz al vreunei biserici din afara orașului. Enoriașii bisericilor din oraș nu fac decât să te trimită la respectivele biserici. Însă, dacă nu-s de prin zonă, n-au încotro și de obicei te ajută, mai ales dacă e vorba de o femeie chioară, de mână cu un copilaș cu burtică proeminentă. A doua alegere sunt femeile care umblă câte două. Alea care-s singure pot să-ți întoarcă la iuțeală spatele; dacă-s mai multe, e mai greu să te vâri în sufletul lor. A treia alegere e o femeie singură care are genul ăla de privire deschisă. O știți doar: femeia pe care-o opriți ca s-o întrebați cum să ajungeți în locul cutare sau cât e ceasul; ei, de la femeia aia noi ceream bani. Apoi toți tipii mai tinerei, cu bărbi sau chitare. Pe ăia în costume n-are sens să-i oprești: clișeul e corect, sunt niște scârnăvii cu toții. Și nici pe-ăia cu inel pe degetul mare. Nu știu cum se face, dar bărbații cu inel pe degetul mare nu te ajută niciodată.

Cei pe care-i agățam așa? Nu le ziceam fraieri, victime ori pradă. Le ziceam Tony, fiindcă

pe tata îl chema Tony și nu putea niciodată să zică *nu* la ceva (presupun totuși că mamei îi zisese cel puțin o dată, când îl rugase să rămână).

Odată ce oprești un Tony de-ăsta, îți dai seama în două secunde în ce fel să ceri. Unii vor să fie abordați rapid, ca la o tâlhărie. Și-atunci bagi litania: „N-avemcemâncanedațișinouău nban?" Unii vor să se scalde în nefericirea ta. Îți dau parale doar dacă le oferi și tu ceva care să-i facă să se simtă mai bine și, cu cât e mai tristă povestea ta, cu atât se simt mai bucuroși să te-ajute și cu atât te alegi cu mai mulți bani. Nu-i învinuiesc. Dacă te duci la teatru, vrei să te distrezi.

Mama a crescut la o fermă din sudul statului. Mama ei murise la naștere; taică-său, cultivator de soia, o crescuse când nu era prea sleit de muncă. Aici a venit la facultate, însă taică-său a făcut cancer, ferma a fost vândută, bănuții s-au terminat și-a trebuit să abandoneze școala. Apoi a lucrat trei ani chelneriță, a apărut fetița, tatăl fetiței a șters-o și, cât ai zice peșteș... s-a trezit că era una dintre ei. Dintre cei sărmani. Și nu era mândră de asta...

Înțelegi care-i faza. Asta a fost doar o istorioară-aperitiv. De-aici te prinzi și singur. Imediat îți dai seama dacă o persoană vrea o poveste de genul „încerc să răzbat în lume": în cazul ăsta, deveneam instantaneu o elevă premiantă,

bursieră la o școală cu internat aflată departe (și eram, dar nu despre asta-i vorba), iar mamei îi trebuiau niște bani de benzină ca să mă ducă acolo (când de fapt eu luam, singură, trei autobuze). Dacă altul voia o poveste de genul „ce de căcat e sistemul", mă transformam brusc în cineva afectat de-o boală vagă (pe care-o botezam după leprele cu care-și dădea maică-mea întâlnire în perioada aia — sindromul Todd-Tychon, boala Gregory-Mitchell) cu cheltuieli pe care asigurările medicale nu le acopereau.

Mama era șireată, însă leneșă. Eu eram mult mai ambițioasă. Rezistență de fier și niciun pic de mândrie. Până la treisprezece ani, ajunsesem să câștig din cerșit cu sute de dolari mai mult pe zi decât ea, iar pe la șaisprezece o lăsasem deja cu petele și televizorul ei (da, lăsasem și școala atârnată de gard) și pornisem să mă descurc de una singură. În fiecare dimineață mă duceam și cerșeam vreme de șase ore. Știam exact pe cine să abordez, cât de mult să-i stau pe cap și ce să spun. Nu-mi era niciodată rușine. Ce practicam era pur tranzacțional: faci pe cineva să se simtă bine și omul îți bagă banu'.

Vezi, deci, cum treaba cu făcutul labei a apărut firesc, ca o etapă naturală în carieră.

Palmele Spiritului (nu i-am pus eu numele, nu dați vina pe mine) era într-un cartier de fițe din zona centru-vest. Cărți de tarot și globuri

de cristal la vedere, prestații sexuale ilegale pe din dos. Răspunsesem la un anunț care oferea o slujbă la recepție. A reieșit că „recepționistă" însemna de fapt „târfă". Șefa, mea, Viveca, e o fostă recepționistă și ghicește pe bune în palmă. (Cu toate că Viveca nu-i pe bune numele ei, numele ei pe bune e Jennifer, numai că lumea n-are încredere că o tipă pe nume Jennifer poate citi viitorul; persoanele pe nume Jennifer îți pot spune ce pantofiori drăguți să-ți cumperi sau ce piață țărănească să vizitezi, însă ar trebui să-și țină labele departe de viitorul oamenilor.) Viveca ține în față niște ghicitoare angajate, iar în spate are o odăiță curățică. Încăperea asta arată ca un cabinet de doctor: cu șervețele de hârtie, dezinfectant și masă de consultație. Fetele au împopoțonat locul cu eșarfe puse peste lămpi, amestecuri de ierburi aromatice și flori, pernuțe cu sclipici — chestii din astea foarte femeiești. Adică, dacă aș fi tip și-aș căuta să plătesc o tipă care să mi-o frece până-mi dau drumul, n-aș intra în odaie să zic: „Doamne, dar simt arome de ștrudel proaspăt și nucșoară... hai, apucă-mă rapid de puță!" Aș intra și n-aș zice mare lucru, ceea ce majoritatea și fac.

Bărbatul care vine să i se facă laba aici e o făptură unică. (Și-aici se face doar laba, sau cel puțin eu fac exclusiv asta — am în cazier niște furturi mărunte, prostioare pe care le-am

făcut pe la optșpe–nouășpe–douăzeci de ani, din cauza cărora n-o să prind *în veacul vecilor* o slujbă ca lumea, așa că n-am nevoie să ajung, pe lângă asta, săltată pentru o chestie gravă ca prostituția.) Tipul iubitor de labă e o creatură foarte diferită de tipul care vrea o muie ori de ăla care vrea sex. Dar am avut de multe ori clienți fideli: ăștia n-o să vină pentru altceva decât labă. Pentru unii, laba e o chestie secundară. Nu consideră că au înșelat dacă doar li s-a făcut laba. Ori se tem de boli sau n-au curajul să ceară mai mult. Au tendința să fie bărbați căsătoriți, încordați și neliniștiți, care au slujbe de nivel mediu, fără atribuții de decizie. Nu judec pe nimeni, enunț doar evaluarea mea. Te vor atractivă, însă nu deșucheată. De pildă, în viața obișnuită port ochelari, însă când sunt în camera din spate îi dau jos, fiindcă distrag atenția — au impresia c-o s-o faci pe Bibliotecara Sexy cu ei și stau încordați, așteptându-se să audă primele acorduri din piesa aia de la ZZ Top și-apoi, când nu se-aude piesa, devin jenați că s-au gândit că ai de gând s-o faci pe Bibliotecara Sexy, își pierd concentrarea și totul durează mai mult decât ar vrea toată lumea.

Vor să fii prietenoasă și amabilă, dar nu bleagă. Vor ca totul să fie un serviciu, o tranzacție. Schimbi deci niște vorbe politicoase despre vreme și despre echipa care

le place. De obicei, încerc să înjgheb vreo glumiță personalizată pe care s-o repet la fiecare vizită — o glumiță personalizată e ca un simbol al prieteniei fără să trebuiască să-ți dai silința necesară într-o prietenie pe bune. Zici deci *Văd că au scos capul căpșunile!* sau *Pentru vâsla asta ar trebui o barcă mai mare* (astea-s exemple reale) și-apoi se sparge gheața și tipii nu se mai simt niște jeguri, fiindcă de-acum sunteți prieteni, și-așa vine cheful și poți să treci la treabă.

Problema era că mă omora încheietura mâinii. Nici treizeci de ani și o încheietură de octogenară. Viveca nu făcea caz de asta. Nu mulți angajați sunt loiali ca mine. Dar nici nu credea că banda elastică de la încheietură îmi sporește șarmul. Scaiul ăla cu care-i prinsă e zgomotos când îl desfaci. Așa că, într-o zi, a venit la mine în spate. E o femeie solidă, aduce a caracatiță — cu multe șiruri de mărgele, franjuri și panglicuțe fluturând în jurul ei, însoțite de un miros persistent de apă de colonie. Are părul vopsit în culoarea punciului de fructe și totuși insistă că-i culoarea ei naturală (*Viveca: cel mai mic copil dintr-o familie sărmană; își face poftele, dar nu-i răsfățată; indulgentă cu cei pe care-i simpatizează; plânge la reclame.* Toate astea le zic și eu la ghici.)

— Ești clarvăzătoare, Toci?

Îmi spune Toci de la „tocilară" fiindcă port ochelari și mănânc iaurt în pauza de masă. Nu-s tocilară de fapt, doar aspir să fiu așa ceva. Fiindcă am lăsat școala, sunt autodidactă. (Nu-i un cuvânt urât, poți să-l cauți în dicționar.) Citesc continuu. Gândesc. Însă îmi lipsește educația formală. Am deci senzația că-s mai isteață decât toți cei din jurul meu, însă dacă m-aș întâlni cu oameni într-adevăr inteligenți — care au fost la universitate, care beau vin și vorbesc latinește —, i-aș plictisi ca naiba. E o viață foarte singuratică. Așa că port porecla asta ca pe o decorație. Sperând că-ntr-o bună zi n-o să plictisesc de moarte niște oameni cu adevărat deștepți. Întrebarea este: unde dai peste oamenii ăștia deștepți?

— Clarvăzătoare? Nu.

— Viziuni? Ai avut viziuni vreodată?

— Nu.

Credeam că tot rahatul ăsta cu ghicitul era *lături pentru porci*, cum ar fi zis mama. Chiar a crescut la o fermă din sud, partea asta-i adevărată.

Viveca s-a oprit din jucatul cu o mărgică.

— Toci, eu încerc să te-ajut aici.

Mi-a picat fisa. De obicei îmi merge mintea mai repede, dar mă chinuia rău de tot încheietura. Genul ăla de durere care, când te-apucă, te-mpiedică să te mai gândești la altceva decât

cum să faci să se oprească. Plus că mai am o scuză: de obicei, Viveca pune întrebări ca să poată ea trăncăni — nu-i prea pasă ce răspunzi.

— Ori de câte ori dau cu ochii de cineva, am îndată senzația asta, am zis imitându-i vocea gravă, înțeleaptă. Văd cine e și de ce are nevoie. O văd așa, ca pe-o culoare, ca pe-un halou în jurul lui.

Spuneam adevărul, mai puțin partea de la sfârșit.

— Vezi aure, a zâmbit. Știam eu că poți.

Și așa am aflat că urma să mă mut în față. Urma să citesc aure, ceea ce însemna că nu-mi trebuia instructaj.

— Tu doar zi-le ce vor să audă, m-a povățuit Viveca. Bagă mare!

Clientela ghicitoarelor era alcătuită aproape exclusiv din femei, în vreme ce clienții pentru lucru manual erau, firește, bărbați, așa că locul funcționa după un plan bine pus la punct. Spațiul nu era mare: trebuia să bagi un tip înăuntru, în camera din spate, și să te asiguri că intra înainte ca o femeie să vină la ora fixată. Nu voiai să se audă gemete de orgasm din spate tocmai când o femeie îți relata cum i se duce de râpă căsnicia. Scuza cu cățelușul abia adoptat merge doar o dată. Întreaga poveste era riscantă, în sensul că femeile care-i erau cliente Vivecăi erau de obicei doamne înstărite,

genul care se puteau simți foarte ușor ofensate. Și deoarece casnicele bogate și triste nu au chef ca viitorul să le fie ghicit de-o Jennifer, atunci cu siguranță că nu vor să-și afle soarta de la o vrednică ex-lucrătoare sexuală care și-a paradit încheietura. Aparențele sunt totul. Ăștia nu-s oameni care iubesc duhoarea de mahala, ci e vorba de lume care-ar da orice ca să trăiască la oraș, dar să se simtă ca-n puful suburbiei. Vitrina din față arăta ca o prăvălie fițoasă, gen atelier de olărit. Mă-mbrăcam și eu potrivit, adică cu țoale artistic-rustice. Bluzele țărănești sunt cheia.

Femeile care apăreau în grupuri erau frivole, extravagante, alcoolizate, gata să se distreze un pic. Cele care veneau singure își doreau să creadă. Erau disperate și n-aveau bani destui ca să-și permită un terapeut scump. Sau nu știau că-s într-atât de disperate, încât să aibă nevoie de terapie. Era greu să-ți pară rău pentru ele. Am încercat, fiindcă n-ai chef ca spiritista, cea care are cheia viitorului tău, să-și dea ochii peste cap când te vede. Dar na, totuși! Căsoaie în oraș, soți care nu le băteau și le ajutau cu copiii, uneori cariere, dar întotdeauna cluburi de lectură. Și, după toate, încă se simțeau triste. De-aia ajungeau întotdeauna să spună: „Nu știu, pur și simplu sunt tristă". Când ai tristeți din astea, înseamnă de obicei că ai prea mult

timp liber la dispoziție. Serios, nu-s psiholog de specialitate, dar de obicei e vorba de prea mult timp liber.

Așa că dau din mine chestii de genul: „O mare pasiune va pătrunde în viața dumitale". Alegi o chestie pe care le poți pune s-o facă. Îți dai seama ce le-ar face să se simtă bine cu ele însele. Să fie mentorii vreunui copil, voluntare la bibliotecă, să castreze ceva câini, să treacă la veganism. Dar n-o spui ca și cum le-ai da vreo povață, asta-i cheia. O spui ca pe-un avertisment: „O mare pasiune e pe cale să pătrundă în viața dumitale... trebuie să ai grijă, altfel o să umbrească toate celelalte lucruri care contează!"

Nu spun că-i mereu așa de ușor, însă adeseori este. Oamenii au nevoie de pasiune. Oamenii simt nevoia să aibă un scop. Și, când capătă asta, se-ntorc la tine fiindcă le-ai prezis corect viitorul și i-ai făcut să se simtă bine.

Susan Burke nu era așa. Mi s-a părut mai răsărită chiar din momentul în care am văzut-o. Am intrat în încăpere într-o dimineață ploioasă de aprilie, abia venită de la o labă făcută unui client. Îmi păstrasem câțiva preferați, pe care-i aveam mușterii de mult, iar acum îl servisem pe un tip bogat, simpatic și cam împiedicat care-și spunea Michael Audley (zic „își spunea" fiindcă presupun că un tip bogat nu

și-ar da adevăratul nume). *În umbra fratelui său sportiv; și-a plătit singur studiile; extrem de dotat intelectual, însă fără fițe; se dă în vânt după alergat.* Zic și eu la ghici. Singurul lucru pe care-l știam cu adevărat despre Mike era că-i plăceau la nebunie cărțile. Recomanda la cărți cu zelul după care tânjisem și eu, ca tocilară aspirantă: imperios, dar camaradereşte. *Trebuie* să citești asta! Și, una-două, ajunseserăm să avem propriul nostru club de lectură (lipicios, uneori). Îi plăceau mult „Povestirile supranaturale clasice" și voia să-mi placă și mie (*Că doar, până la urmă, ești spiritistă*, zicea surâzând). În ziua aceea discutaserăm, așadar, „temele singurătății și nevoii în *Casa bântuită*", el terminase, eu ștersesem urmele cu un șervețel dezinfectant și căpătasem cartea de împrumut pentru săptămâna viitoare, *Femeia în alb*. Mi-am răvășit apoi părul ca să am un aspect mai intuitiv, mi-am îndreptat pe umeri bluza țărănească, am luat sub braț cartea și-am dat fuga în camera mare. Nu chiar la țanc: întârziasem treizeci și șapte de secunde. Susan Burke aștepta: mi-a strâns mâna scuturându-mi-o tare, în sus și-n jos, iar mișcarea repetitivă m-a făcut să mă strâmb un pic de durere. Mi-a căzut cartea și, aplecându-ne amândouă s-o ridicăm, ne-am dat cap în cap. Cu siguranță că nu asta vrei de la spiritistul tău, un număr de comedie bufă.

I-am făcut semn să ia loc. Mi-am luat vocea înțeleaptă și-am întrebat-o care-i motivul venirii ei. E cea mai ușoară cale ca să-ți dai seama ce vor oamenii: întreabă-i ce vor.

Susan Burke a rămas tăcută niște secunde bune. Apoi:

— Viața mi se destramă, a murmurat.

Era foarte drăguță, însă teribil de tensionată și neliniștită, așa că nu-ți dădeai seama cât de bine arată decât dacă o priveai cu luare-aminte. Dacă-i vedeai, dincolo de ochelari, albastrul intens al ochilor. Dacă-ți imaginai părul ei blond-cânepiu lăsat pe umeri. Se vedea de la o poștă că-i bogată. Poșeta îi era prea simplă ca să fie altfel decât incredibil de scumpă. Rochia îi era cenușie, însă bine croită. Sau poate că nici măcar nu era cenușie rochia — o făcea ea să pară așa. Deșteaptă, însă nu și creativă, mi-am zis. Conformistă. Trăiește cu frica să nu cumva să spună sau să facă chestii greșite. Îi lipsește încrederea în sine. Probabil, ținută sub papuc de părinți, și-acum ținută sub papuc de bărbat. Soțul ei e coleric — și scopul ei de căpătâi, zi de zi, e să ajungă la capătul zilei fără vreo izbucnire. Trist. E una dintre cele triste.

Susan Burke a început, atunci, să suspine. A bocit cu sughițuri timp de un minut jumate. Aveam de gând să-i ofer două minute și s-o opresc, numai că s-a oprit singură.

— Nici nu știu ce caut aici, a zis trăgând din geantă o batistă pastelată, însă fără s-o folosească. E-o nebunie. Dar vreau numai să știu când o să înceteze să se înrăutățească. E tot mai rău în fiecare zi.

I-am oferit cea mai bună privire consolatoare a mea, fără s-o ating.

— Ce se întâmplă în viața ta?

S-a șters la ochi și, o clipă, m-a privit țintă. A clipit.

— Păi, nu știi deja?

Mi-a zâmbit apoi. Avea simțul umorului, lucru neașteptat.

— Deci cum se face asta? a vrut să știe, ghemuindu-se iarăși în scaun și apucându-se să-și mănânce un punct de la ceafă. Cum funcționează?

— Sunt intuitivă psihologic, am început eu. Știi ce înseamnă asta?

— Citești bine oamenii.

— Da, până la un punct, însă puterile mele sunt dincolo de simpla intuiție. Toate simțurile au de-a face cu asta. Simt vibrațiile unei persoane. Văd aurele. Miros deznădejdea, necinstea sau depresia. E un dar pe care-l am de copilă. Mama era o femeie foarte deprimată, dezechilibrată. O înconjura o pâclă albastră. Când era lângă mine, simțeam o rezonanță pe piele, ca atunci când cânți la pian, și mirosea a disperare, care pentru mine avea iz de pâine.

— *Pâine?*

— Ăsta-i era mirosul, de suflet decăzut.

Trebuia să aleg un miros nou. Nu de frunze moarte, ar fi bătut la ochi, dar ceva în legătură cu pământul. Ciuperci? Nu, nu era elegant.

— Pâine, cât de ciudat, a zis.

Oamenii mă-ntrebau, de obicei, a ce miroseau și ce culoare avea aura lor. Era primul pas în acceptarea regulilor jocului. Susan s-a foit, stingheră.

— Nu vreau să fiu nesimțită, a zis, dar cred că... asta nu-i de mine.

Am zăbovit un pic, fără o vorbă. Tăcerea empatică e una dintre cel mai puțin folosite arme din lume.

— OK, a zis Susan.

Și-a dat niște șuvițe de păr după urechi — avea în ele cercei cu diamante, verigi sclipitoare, lucind precum Calea Lactee — și deodată a părut cu zece ani mai tânără. Mi-o imaginam puștoaică, probabil un șoarece de bibliotecă, drăguță, însă timidă. Părinți pretențioși, zece pe linie mereu.

— Deci, ce vezi la mine?

— Ceva se-ntâmplă în casa ta.

— Deja ți-am spus eu asta.

O simțeam deznădăjduită. Trebuia s-o fac să creadă în mine.

— Nu, mi-ai spus că viața ți se destramă. Eu spun că are ceva de-a face cu casa ta. Ai un soț, simt multe neînțelegeri între voi: te văd înconjurată de-un verde bolnăvicios, ca un gălbenuș de ou stricat. Pe margini sunt tente de turcoaz vibrant. Asta-mi spune că ceva a fost bine cândva, dar s-a alterat. Așa-i?

A încuviințat, cu ceva mai multă speranță.

— Simt la tine aceleași vibrații pe care le simțeam venind de la mama: sunetele acelea ascuțite, rezonând ca notele scoase la pian. Ești disperată, îndurerată. Nu poți să dormi.

Menționarea insomniei era mereu riscantă, însă merita. Cei apăsați de supărări nu dorm, de obicei, prea bine. Insomniacii simt o nespusă recunoștință pentru cei care empatizează cu extenuarea lor.

— Nu, dorm opt ore pe noapte, a zis Susan.

— Nu-i un somn adevărat. Ai vise agitate. Poate nu coșmaruri, poate nici nu ți le amintești, dar te trezești sleită, cu înțepături în corp.

Vezi, se poate salva situația și când ghicești prost. Femeia asta era trecută de patruzeci de ani; de obicei, oamenii trecuți de patruzeci se trezesc cu niște junghiuri, ceva. Știu asta din reclame.

— Ți se strânge anxietatea în ceafă. Și miroși a bujor. Un copil. Ai un copil?

Dacă n-avea, puteam să zic „dar *ți-ai dori* unul". Și n-are decât să nu recunoască — *Nu m-am gândit niciodată, dar niciodată să am un copil* — iar eu o să insist și îndată cade pe gânduri, fiindcă foarte puține femei care decid să nu procreeze o fac fără să aibă unele dubii. E ușor de plantat gândul ăsta. Doar că femeia de față e deșteaptă.

— Da. Ei bine, am doi. Un fiu și un fiu vitreg.

Fiu vitreg; dă-i înainte cu fiul vitreg.

— Ceva nu-i cum trebuie în casa ta. E vorba de fiul vitreg?

S-a ridicat și-a început să scotocească prin geanta bine croită.

— Cât îți datorez?

O dădusem în bară. Am fost sigură că n-o s-o mai văd. Doar că, patru zile după aceea, Susan Burke s-a întors („Se poate ca *lucrurile* să aibă aură?" a întrebat. „Obiectele, de pildă. Sau o casă?"). Apoi, după încă trei zile: „Crezi în spirite rele? Există așa ceva?" și iarăși în următoarea zi.

O ghicisem, în mare parte, corect. Părinți autoritari care-i ceruseră multe, zece pe linie, Ivy League, o diplomă universitară ce-avea de-a face cu matematica şi calculatoarele și internetul. Cu soțul („e foarte solicitantă ocupația lui, mult stres") se înțelegea mai degrabă bine, însă nu și cu fiul vitreg. Se mutaseră în casă nouă

cu vreun an în urmă, și cam atunci fiul vitreg devenise o adevărată problemă.

— Miles n-a fost niciodată un băiat iubitor, a zis. Numai pe mine m-a avut ca mamă — sunt cu tatăl lui de când Miles avea nouă ani. Dar a fost mereu rece. Introvertit. Pustiu pe dinăuntru. Mi-e ciudă pe mine că zic așa ceva. Adică... introvertit e în regulă. Însă în ultimul an, de când ne-am mutat... s-a schimbat. A devenit mai agresiv. E foarte furios. Întunecat. Amenințător. Mă sperie.

Puștiul avea cincisprezece ani și tocmai fusese mutat cu de-a sila din suburbii într-un oraș în care nu știa pe nimeni, în condițiile în care era deja un copil închis în el, stingher. Firește că era furios. Aș fi ajutat-o dacă spuneam asta, dar n-am făcut-o. Am profitat de ocazie.

Încercam să mă extind în zona purificării aurelor la domiciliu. În principiu, când cineva se mută la casă nouă, te sună. Umbli prin casă arzând salvie, presărând sare și bolborosind chestii. Un nou început, îndepărtarea oricăror energii negative rămase de la foștii proprietari. Acum, când lumea se muta iarăși în inima orașului, în clădirile istorice vechi, se pare că era pe cale să se înfiripe o afacere înfloritoare. La o casă de o sută de ani sunt o mulțime de vibrații reziduale de rezolvat.

— Susan, te-ai gândit cumva că poate casa îi afectează comportamentul fiului tău?

Susan s-a aplecat spre mine, cu ochii mari.

— Da! Da, m-am gândit. E-o nebunie oare? De aceea... de aceea m-am întors. Fiindcă... era sânge pe perete. Săptămâna trecută. Și n-am vrut să zic nimic... m-am gândit că o să mă crezi nebună. Dar l-am văzut. O dâră lungă, de la acoperiș până la podea. Oare... am înnebunit?

M-am întâlnit cu Susan a doua zi, la ea acasă. Și-n vreme ce înaintam cu credincioasa mea mașină break pe strada ei, îmi ziceam: *rugină*. Nu sânge. Ceva din pereți, de pe acoperiș. Cine mai știe din ce-or fi fost construite casele alea vechi? Întrebarea era acum cum să-mi joc cartea. Nu mă prea pasiona să mă bag în exorcisme, demonologie și rahaturi din astea. Și nu cred că Susan voia asta. Însă m-a invitat acasă la ea, iar femeile de soiul ei nu te invită să le vizitezi decât dacă vor ceva. Îmbărbătare. Aveam să arunc o privire la „dâra de sânge", să găsesc o explicație și, în același timp, să insist că era nevoie de o purificare a casei.

Ba chiar de mai multe. Și aveam de discutat despre bani. Un pachet de douăsprezece vizite la două mii de dolari părea un început bun pentru negociere. Le puteam întinde, câte una pe lună, pe parcursul unui an, dându-i timp fiului vitreg să se adapteze, să se obișnuiască

cu școala și cu noii colegi. Și pac, deveneam o eroină și, una-două, Susan mă recomanda pietenelor ei bogate și nevrotice. Puteam să-mi fac o afacere proprie și, când mă-ntreba lumea cu ce mă ocup, puteam spune că-s *antreprenoare*, în felul ăla îngâmfat în care-o zic antreprenorii. Poate că aveam să mă și împrietenesc cu Susan. Poate că urma să mă invite la clubul ei de lectură, unde să stau lângă șemineu, să ronțăi tartine cu brânză brie și să zic *am o mică afacere pe cont propriu, sunt antreprenoare, cum ar veni.*

Am ochit imediat casa lui Susan. Am știut cumva care-i. M-am oprit și m-am holbat la ea. Și m-a luat tremuriciul.

Era altfel decât restul.

Parcă te pândea. Singura casă victoriană rămasă într-un șir lung de imobile noi, pătrățoase. Casa arăta frumoasă și sumbră, cu petice de mușchi pe ziduri și piatră cenușie. Un acoperiș abrupt se prelungea peste intrare, întinzându-se ca o încruntătură pe frunte.

Am privit casa. M-a privit înapoi prin ferestrele prelungi, răuvoitoare, atât de înalte că un copil ar fi putut sta în picioare în cadrul lor. Și unul chiar stătea. Îi vedeam corpul sfrijit: pantaloni gri, pulover negru, o cravată ruginie înnodată perfect la gât. Păr negru, des, căzându-i pe ochi. Apoi o încețoșare bruscă și l-am văzut

sărind în casă și dispărând dincolo de draperiile grele de brocart.

Treptele de la intrare erau abrupte și lungi. Îmi bubuia inima când le-am urcat până la ultima și am sunat la ușă. În vreme ce așteptam, am citit inscripția săpată în piatră lângă picioarele mele.

Conacul Carterhook
Construit 1893
Patrick Carterhook

Inscripția era dăltuită cu litere ornamentale, cursive victoriene, cu cele două rotunjimi ale literelor „o" străbătute de o codiță îmbârligată. Mi-a venit să-mi apăr burta cu mâna.

Susan a deschis ușa, avea ochii roșii.

— Bine-ai venit la Conacul Carterhook, a zis cu falsă solemnitate.

M-a văzut că mă holbez — Susan nu arăta niciodată îngrijită când mă vedeam cu ea, însă acum nici măcar nu se sinchisise să-și pieptene părul și dinspre ea venea un miros urât, acru. (Nu de disperare sau depresie, ci doar de gură nespălată și miros corporal.) A ridicat moale din umeri.

— Mi s-a dus și somnul până la urmă.

În interior casa nu aducea deloc cu exteriorul. Înăuntru fusese renovat și locul arăta ca

orice casă de persoană înstărită. Asta m-a făcut îndată să mă înviorez. Locul *ăsta* îl puteam purifica: corpurile de iluminat de bun-gust, încastrate în pereți, blaturile de granit și aparatele de uz casnic din oțel inoxidabil, lambriurile de lemn al naibii de netede: perete după perete de stejar ce suferise operații estetice.

— Să începem cu dâra de sânge, am sugerat.

Am urcat la etaj. Mai erau două etaje deasupra. Casa scării era deschisă și, uitându-mă prin grilajul balustradei, am văzut o față privindu-mă pe furiș de la etajul de deasupra. Piele albă, ochi și păr negru. Miles. S-a uitat țintă la mine o clipă, cu gravitate, apoi a dispărut iar. Puștiul ăsta se asorta de minune cu aspectul original al casei.

Susan a dat jos o stampă de foarte bun-gust, lăsându-mă să văd întregul perete.

— Aici era, chiar în locul ăsta, a zis arătând cu mâna dinspre tavan către podea.

M-am prefăcut că cercetez cu atenție locul, însă nu era mare lucru de văzut. Curățase totul conștiincioasă, încă simțeam izul de înălbitor.

— Te pot ajuta, am zis. Percep o stare de durere copleșitoare, chiar în locul ăsta. Și prin casă, dar mai ales aici. Te pot ajuta.

— Casa scârțâie cât e noaptea de lungă, a zis. Aproape că geme, și n-ar trebui. Tot ce-i în înăuntru e nou. Ușa de la camera lui Miles se

trânteşte singură, când nu te aştepţi. Iar lui... i s-a înrăutăţit starea. E ca şi cum a intrat ceva în el. Un întuneric care-l apasă. Ca o carapace de insectă. Se agită ca un cărăbuş. M-aş muta, atâta sunt de speriată, m-aş muta, dar nu avem destui bani. Nu mai avem. Am cheltuit o grămadă pe casa asta, apoi aproape la fel de mult pe renovare şi... oricum soţul meu nu m-ar lăsa. Zice că Miles trece prin chestii de adolescent. Şi că eu mă pierd prea uşor cu firea.

— Te pot ajuta, am zis.

— Să-ţi fac turul complet, a replicat.

Am pornit pe un hol lung şi îngust. Casa era victoriană, deci întunecoasă. Cum te depărtai de fereastră, intrai în beznă. Susan aprindea luminile, pe măsură ce avansam.

— Miles le închide, a zis. Iar eu le aprind iar. Când îi spun să le lase aprinse, se face că habar nu are despre ce vorbesc. Aici e biroul, a zis.

A deschis o uşă, lăsând la vedere o încăpere cavernoasă, cu şemineu şi rafturi de cărţi acoperind pereţii.

— E o bibliotecă, am îngăimat.

Erau cel puţin vreo mie de cărţi acolo. Cărţi grele, impresionante, cărţi de oameni deştepţi. Cum să ai o mie de cărţi acolo şi să spui că-i un birou?

Am păşit înăuntru şi m-am cutremurat dramatic.

— Simți ? Simți... greutatea de-aici?

— Urăsc camera asta, a încuviințat Susan.

— O să trebuiască să dau mai multă atenție încăperii ăsteia, am zis.

Aveam de gând să zăbovesc pe-acolo câte o oră și să citesc, să citesc ce pofteam.

Am ieșit iarăși pe hol, care se întunecase iarăși. Susan a oftat și s-a apucat iarăși să apese pe întrerupătoare. Am auzit un tropotit de picioare alergând maniacal încoace și-ncolo pe hol. Am trecut de o ușă închisă, în dreapta mea. Susan a bătut — *Jack, eu sunt.* Un scârțâit de scaun tras deoparte, clicul unei încuietori, apoi ușa a fost deschisă de un alt copil, mai mic cu câțiva ani decât Miles. Semăna cu maică-sa. I-a zâmbit lui Susan de parcă n-o mai văzuse de niște ani.

— Bună, mami, a zis cuprinzând-o cu brațele. Mi-a fost dor de tine.

— El e Jack, are nouă ani, a zis ea trecându-i mâna prin păr. Mami are un pic de treabă cu prietena ei, a continuat Susan lăsându-se la nivelul lui, cu un genunchi pe podea. Termină de citit și-o să-ți dau ceva bun.

— Încui ușa? a întrebat Jack.

— Da, mereu să-ncui ușa, scumpule.

Am pornit din nou, și iarăși am auzit clicul încuietorii.

— De ce îl pui să încuie?

— Miles nu-l place pe fratele lui.

Cred că m-a simțit neîncrezătoare: niciunui adolescent nu-i plac frații mai mici.

— Ar trebui să vezi ce i-a făcut Miles unei bone pe care n-o plăcea. E unul dintre motivele pentru care n-avem bani. Facturi medicale, a zis, și s-a întors brusc spre mine. N-ar fi trebuit să zic asta. N-a fost... chiar grav. Posibil un accident, nici nu mai știu. Poate c-am luat-o naibii razna.

A scos un hohot chinuit. S-a șters cu dosul palmei la ochi.

Am ajuns la capătul holului, unde era o altă ușă încuiată.

— Ți-aș arăta camera lui Miles, dar n-am cheie, s-a mulțumit să zică. Și mi-e și prea frică.

S-a străduit să râdă, dar neconvingător; hohotul n-avea suficientă energie cât să treacă drept autentic. Am urcat la etajul următor, care era alcătuit dintr-o serie de încăperi cu pereți tapetați și zugrăviți, cu mobilă victoriană delicată aranjată cam alandala. Într-o cameră nu era decât o litieră.

— E pentru pisica noastră, Wilkie, a zis Susan. Cea mai norocoasă mâță din lume: are o cameră întreagă doar ca să-și facă nevoile.

— O să folosești la ceva și spațiul ăsta.

— De fapt, e o pisică tare dulce. Și are aproape douăzeci de ani.

Am zâmbit, ca și cum asta ar fi fost ceva interesant și de bine.

— E clar că avem mai mult spațiu decât ne trebuie, a zis Susan. Ne-am gândit, cred, că o să fie un alt... poate să adoptăm, însă n-am de gând să mai aduc vreun copil în casa asta. Așa că ne-am ales cu niște debarale foarte costisitoare. Soțului meu îi plac vechiturile, e drept.

Ultimul etaj era o mansardă largă, cu niște cufere vechi înșirate pe lângă pereți.

— Nu-s idioate cuferele astea? a șoptit. El zice că dă locului un pic de autenticitate. Nu i-a plăcut cum s-a făcut renovarea casei.

Casa, așadar, fusese un compromis: soțul voia atmosferă de epocă, Susan voia să arate nouă, așa că se gândiseră că separarea asta înăuntru/afară putea să împace și capra, și varza. Însă membrii familiei Burke ajunseseră mai degrabă resentimentari decât satisfăcuți. Și, la niște milioane de dolari după aceea, nu era fericit niciunul. Paradoxul oamenilor cu bani.

Am coborât pe scara din dos, înghesuită de te lua amețeala, ca o vizuină de animal, și-am ajuns în spațiul vast al bucătăriei moderne, unde metalul licărea pretutindeni.

Miles stătea așezat la masă, așteptând. Când l-a văzut, Susan a tresărit.

Era mărunt pentru vârsta lui. Palid la față, bărbie ascuțită și ochi negri ce reflectau lumina,

ca ai unui păianjen. Priviri cercetătoare. *Foarte deștept, nu suportă școala,* m-am gândit. *Niciodată nu are parte de suficientă atenție — și dacă ar avea toată atenția lui Susan, încă n-ar fi destul. Răutăcios. Centrat pe sine.*

— Bună, mami, a zis.

Fața i s-a transformat, era acum străbătută de un zâmbet luminos, prostuț.

— Mi-a fost dor de tine, a adăugat el.

Drăgălaș și iubitor; Jack. Își imita la perfecție fratele mai mic. Miles s-a ridicat s-o îmbrățișeze pe Susan și, pășind, a căpătat postura copilărească a lui Jack, cu umerii lăsați. A cuprins-o, s-a vârât în ea. Susan se uita la mine peste capul lui, cu obrajii înroșiți și buzele strânse de parcă ar fi simțit ceva puturos în nări. Miles a ridicat privirea spre ea.

— De ce nu mă îmbrățișezi?

L-a îmbrățișat scurt. Miles i-a dat atunci drumul, ca și cum ar fi fost opărit.

— Am auzit ce i-ai zis, a spus. Despre Jack. Despre bonă. Despre tot.

S-a întors spre mine.

— Sper c-o să pleci și n-o să te mai întorci. Pentru binele tău, a zis zâmbindu-ne amândurora. Asta-i o problemă de familie. Nu crezi, mami?

Apoi a apucat-o tropăind cu bocancii grei de piele în sus pe scară, aplecat tare înainte.

Și chiar pășea ca și cum ar fi avut în spinare o carapace de insectă, lucitoare și dură.

Susan s-a uitat în podea, a tras o gură de aer și a ridicat ochii.

— Am nevoie să mă ajuți.

— Ce zice soțul tău despre toate astea?

— Nu deschidem tema. Miles e copilul lui. El l-a crescut. Ori de câte ori spun ceva care aduce chiar și pe departe a critică, zice că-s nebună. O casă bântuită. Poate că sunt. În orice caz, el e mereu plecat; nici măcar n-o să știe că vii pe-aici.

— Te pot ajuta, am zis. Putem să vorbim un pic despre costuri?

A fost de acord cu suma, însă nu și cu orarul:

— Nu pot să aștept un an ca să se facă bine Miles; până atunci s-ar putea să ne omoare pe toți.

A scos iarăși chicotitul acela deznădăjduit. Am acceptat să vin o dată pe săptămână.

Veneam mai ales în timpul zilei, când copiii erau la școală, iar Susan la lucru. Purificam într-adevăr casa, în sensul că o spălam. Dădeam foc la frunzele de salvie și presăram sarea. Fierbeam lavandă și rozmarin și ștergeam pereții și dușumelele. Mă așezam apoi în bibliotecă și citeam un timp. Îmi băgam nasul peste tot. Am descoperit o groază de poze cu Jack, câteva mai

vechi cu Miles, vreo două cu Susan și niciuna în care să apară bărbatul ei. Îmi părea rău de Susan. Cu un fiu vitreg mânios și un soț care lipsea mereu, nu era de mirare că-și lăsa mintea să hoinărească prin locuri întunecate.

Însă simțeam și eu, simțeam casa. Nu neapărat pusă pe rele, ci... conștientă. O simțeam cum mă studiază — are vreun sens ce spun? Îmi sufla în ceafă. Într-o zi, când dădeam cu mopul pe dușumele, am simțit o durere bruscă, tăioasă în degetul mijlociu — ca și cum mi-ar fi fost mușcat — și, când m-am uitat, sângera. L-am înfășurat bine într-o cârpă curată și am privit cum sângele trece prin materialul textil. Și mi s-a părut că ceva din casă își arată mulțumirea.

M-a apucat groaza. M-am străduit s-o înfrunt. *Ți-ai băgat singură în cap treaba asta,* mi-am zis. *Așa că scoate-o de-acolo!*

Au trecut șase săptămâni, când, într-o dimineață, în timp ce-mi fierbeam lavanda în bucătărie — Susan era la lucru, copiii la școală —, am simțit o prezență în spatele meu. M-am răsucit și l-am văzut pe Miles, în uniformă școlară, cercetându-mă cu un mic surâs răutăcios pe figură. Avea în mână exemplarul meu din *O coardă prea întinsă.*

— Se potrivește, a zis. Îți plac poveștile cu fantome?

Îmi umblase prin geantă.

— Ce cauți acasă, Miles?

— Te-am studiat. Ești interesantă. Și știi că nu poți rezolva chestia asta, așa-i?

— Încerc să ajut cumva.

M-a privit cu ochii lui negri, scânteietori.

— Nu arăți cum am crezut. De aproape. Credeam c-o să fii mai... *sexy*.

A rostit cu ironie cuvântul. Mi-am dat seama ce înseamnă: sexy, adică, precum o clarvăzătoare de Halloween. Cu ruj mult pe buze, păr înfoiat și cercei care se bălăngăne.

— Dar tu arăți ca o bonă.

M-am dat un pic înapoi. Îi făcuse rău ultimei bone.

— Încerci să mă sperii, Miles?

— Încerc să te ajut, a zis pe un ton cumpănit. Nu vreau să te văd pe lângă ea. Dacă te-ntorci, o să mori. Bine?

Mi-a întors spatele și a ieșit din încăpere. Când l-am auzit urcând treptele, am dat fuga să-mi adun poșeta și cheile. Simțeam nevoia să plec de-acolo. Am descoperit, când am pus mâna pe poșetă, că vomitase în ea. M-am holbat la materia puturoasă ce-mi acoperea cheile, portofelul și telefonul. Se îmbibase și-n paginile cărții. Mi-era scârbă să pun mâna pe chei, să ating mizeria aia.

Susan a intrat frenetică, izbind ușa.

— E aici? Ești bine? a zis. M-au sunat de la școală, au zis că Miles n-a venit. Cred că a ieșit prin față și s-a întors prin spate. Nu-i place să te știe aici. Ți-a spus ceva?

De sus s-a auzit o bufnitură puternică. Un vaiet. Am luat-o la fugă pe scări în sus. Pe hol, atârnată de brațul unui sfeșnic, era o înjghebare primitivă, o păpușă de cârpe. La încheietură avea un ștreang făcut din elastice de cauciuc. Din camera lui Miles, de la capătul holului, s-au auzit răcnete. *Nuuuu, scârbă ce ești, scârbă!*

Ne-am oprit în fața ușii.

— Vrei să vorbești cu el? am zis.

— Nu.

A făcut cale întoarsă, înlăcrimată, și-a luat momâia de cârpe de pe brațul corpului de iluminat, privind-o.

— Am crezult la început că-s eu, a zis Susan întinzându-mi-o. Dar n-am păr șaten.

— Cred că eu sunt, am spus.

Susan s-a dus la ea în cameră, iar eu mi-am continuat treaba. Jur că am muncit. Am spălat casa, centimetru cu centimetru din pereți și podea, cu rozmarin și lavandă. Am afumat cu salvie și-am îngânat cuvinte magice fără noimă, în vreme ce Miles țipa, iar Susan bocea la etajul de deasupra. Apoi am răsturnat în chiuveta din bucătărie tot ce aveam în geantă și-am lăsat apa să curgă până ce lucrurile s-au curățat.

La amurg, în vreme ce-mi descuiam mașina, o femeie mai în vârstă, dată bine cu pudră și cu obraji bucălați, m-a strigat de pe stradă. S-a apropiat grăbită prin ceață, surâzătoare.

— Vreau doar să-ți mulțumesc pentru ce faci pentru familia asta, a zis. Pentru că-l ajuți pe micul Miles.

Apoi a dus degetele la buze, făcând gestul cu închisul fermoarului, care înseamnă „îmi țin gura închisă", și s-a îndepărtat iute, înainte să-i pot spune că nu făceam absolut nimic ca să ajut respectiva familie.

Când m-am întors în micuțul meu apartament — un dormitor, paisprezece cărți —, am observat lângă birou o chestie nouă. O pată ca o băltoacă ruginie, pe peretele din față. Mi-a amintit de mama. De viața mea de altădată. De toate tranzacțiile — asta pentru aia, aia pentru cealaltă — care nu însemnaseră mare lucru până acum. Odată ce tranzacția era completă, mintea mi se golea așteptând tranzacția următoare. Însă Susan Burke și ai ei îmi rămâneau în cap. Susan Burke, familia ei și casa aia.

Am deschis străvechiul laptop și am căutat pe net: Patrick Carterhook. Niște hârâieli și cârâieli, apoi un link la un articol de pe site-ul unui departament universitar de limba engleză: O adevărată crimă victoriană — Înfiorătoarea poveste a familiei Carterhook.

Anul este 1893, iar magnatul Patrick Carterhook, proprietarul unui lanț de magazine universale, se mută în conacul său îngrijit din inima orașului, împreună cu încântătoarea-i soție, Margaret, și cei doi fii, Robert și Chester. Robert, în vârstă de paisprezece ani, era un copil cu probleme, dedat agresării colegilor de școală și chinuirii animalelor domestice din vecini. La doisprezece ani a dat foc unuia dintre depozitele de mărfuri ale tatălui său, rămânând la fața locului ca să privească dezastrul. Își oropsea fratele mai mic și mai liniștit din fire. Cum Robert devenea tot mai puțin capabil să-și controleze impulsurile, familia Carterhook a ales să-l izoleze de societate. În 1896 l-au încuiat în conac. N-avea să mai pună vreodată piciorul afară. În închisoarea-i întunecoasă, deși confortabilă, starea lui Robert se va înrăutăți. O îngrijitoare a fost trimisă la spital în urma unor arsuri inexplicabile, fără să se mai întoarcă vreodată la conac. Bucătarul, la rândul său, a dat bir cu fugiții într-o dimineață de iarnă. Bârfele susțineau că-și pierduse un deget într-un „nefericit accident".

Nimeni nu știe cu exactitate ce s-a petrecut în acea casă în noaptea de 7 ianuarie 1898, însă rezultatele sângeroase nu pot fi puse la îndoială. Patrick Carterhook a fost găsit ucis, înjunghiat în patul său; era străpuns de o sută șaptesprezece lovituri de cuțit. Margaret a fost răpusă de un topor — care-i rămăsese înfipt în spinare — în vreme ce

încerca să fugă pe scări către pod, iar micul Chester, de 10 ani, a fost găsit într-o cadă, înecat. Robert se spânzurase de o grindă, la el în cameră. Părea să se fi îmbrăcat frumos pentru ocazia respectivă: purta un costum albastru mânjit cu sângele părinților săi și ud de la apa în care-și înecase fratele.

Sub istoria asta era o poză neclară a familiei Carterhook. Patru fețe solemne, nezâmbitoare, cătând printre funde din dantelă. Un bărbat subțiratic trecut de patruzeci de ani, cu mustață pe oală, o femeie blondă și micuță cu ochi scăpărători, atât de deschiși la culoare că păreau albi. Doi băieți, cel mai mic blond precum maică-sa, cel mai mare brunet, cu ochi negri, surâzând și cu capul înclinat ușor într-o parte, un pic arogant. Băiatul mai mare arăta ca Miles. Nu era identic, însă similar în esență: aerul superior, îngâmfat, amenințător. Miles.

Dacă ai da deoparte scândurile însângerate ale dușumelei și gresia pătată de apă, dacă ai distruge grinda de care a atârnat cadavrul lui Robert Carterhook, dacă ai dărâma pereții care le-au absorbit țipetele, ai învinge oare casa? Ar mai putea fi bântuită dacă măruntaiele — organele ei interne — ar fi scoase? Sau răutatea persistă în aer? În noaptea aceea am visat o siluetă micuță deschizând ușa camerei lui Susan, strecurându-se lângă ea, privind-o calm

de deasupra cum doarme, în mână cu un cuțit lucitor luat din bucătăria ei impecabilă în valoare de-un milion de dolari. Încăperea mirosea a salvie și a lavandă.

Am adormit după-amiaza și m-am trezit în beznă, în mijlocul unei furtuni. M-am holbat la tavan până a răsărit soarele, apoi m-am îmbrăcat și am plecat cu mașina spre conacul Carterhook, lăsându-mi acasă ierburile nefolositoare.

Susan, cu ochi înlăcrimați, a deschis. Pe chipul palid i se reflecta cenușiul întunecat al casei.

— *Ești* vizionară, a șoptit. Voiam să te sun. E mai rău, nu se oprește, a zis lăsându-se să cadă pe un divan.

— Miles și Jack sunt aici?

A dat din cap că da și a ridicat un deget spre tavan.

— Miles mi-a zis aseară, cât se poate de calm, că are de gând să te omoare, a spus Susan. Și chiar îmi fac griji... fiindcă Wilkie... Doamne!

S-a pornit iar pe bocit.

Pisica a intrat agale în cameră. Flenduroasă și slabă, un motan bătrân. Susan a întins degetul spre el.

— Uite ce i-a făcut... bietului Wilkie!

M-am uitat mai bine. Coada pisicii era doar un moț răvășit de păr. Miles i-o tăiase.

— Susan, ai un laptop la îndemână? Trebuie să-ți arăt ceva.

M-a condus în bibliotecă, la un birou victorian care era, se vedea bine, al soțului. A apăsat un buton și în șemineu s-a aprins, vuind, focul. I-am arătat lui Susan site-ul și istoria familiei Carterhook. Îi simțeam respirația caldă pe gât în timp ce citea.

Am arătat poza cu degetul:

— Robert Carterhook îți amintește de cineva?

A dat din cap, parcă în transă.

— Ce-nseamnă asta?

Ploaia răpăia pe obloanele negre. Tare mi-aș fi dorit o zi luminoasă, albastră. Apăsarea casei era insuportabilă.

— Susan, îmi place de tine, și mie nu-mi place multă lume. Îți vreau binele, ție și familiei tale. Și nu cred că pot.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai nevoie de cineva care să te *ajute*. Eu nu te pot ajuta. E ceva nefiresc în casa asta. Cred că ar trebui să plecați de-aici. Nu-mi pasă ce zice soțul tău.

— Dar dacă plecăm... Miles tot cu noi o să fie.

— Da.

— Și... o să se vindece? Dacă pleacă din casa asta?

— Susan, nu știu.

— Ce tot spui?

— Spun că ai nevoie de altcineva decât de mine ca să rezolve asta. Nu-s calificată. Nu sunt în stare. Nu pot decât... să-ți fiu prietenă.

S-a tras de lângă mine, a îngânat un *scuză-mă* și a dispărut. Am așteptat. Îmi zvâcnea iar încheietura, dureros. Am aruncat o privire prin camera înțesată de cărți. N-aveau să se țină petreceri aici, la care să fiu invitată. N-aveam să fiu prezentată prietenelor bogate și nevrotice. Îmi distrusesem șansele dându-i un răspuns pe care nu-l dorea. Însă mă simțeam și eu, o dată în viață, o persoană bună, de treabă.

Am văzut-o pe Susan trecând iute pe lângă ușă. După care, imediat, a urmat-o Miles.

— Susan! am țipat.

M-am ridicat, însă nu m-am putut urni ca să ies. Am auzit voci murmurând, pe un ton imperios sau furios. Apoi, nimic. Tăcere. *Du-te acolo.* Îmi era însă prea frică să pășesc de una singură pe holul ăla întunecos.

— Susan!

Un copil care-și teroriza frățiorul și-și amenința mama vitregă. Care-mi spusese, calm, că mă aștepta moartea. Un puști care tăia coada animalului familiei. O casă care îi ataca și-i manipula pe cei ce o locuiau. O casă care văzuse deja patru morți violente și voia mai multe. *Liniștește-te.* Holul era încă întunecat.

Nici urmă de Susan. M-am ridicat de pe scaun. Am pornit spre ușă.

Miles a apărut brusc în cadrul ușii, rigid și cu umerii țepeni, purtând, ca întotdeauna, uniforma școlară. Îmi bloca ieșirea.

— Ți-am spus să nu mai vii niciodată aici, și te-ai întors — iarăși și iarăși, a zis pe un ton cumpătat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil care era pedepsit. Știi că o să mori, nu?

— Unde-i mama ta, Miles? am zis dând înapoi, în vreme ce el pășea spre mine.

Era micuț, dar mă înspăimânta.

— Ce-ai făcut cu mama ta?

— Încă nu pricepi, așa-i? a zis. În seara asta o să murim.

— Îmi pare rău, Miles, n-am vrut să te supăr.

A râs mijindu-şi ochii, cât se poate de voios.

— Nu, m-ai înțeles greșit. Ea o să *te omoare* pe tine. Susan o să ne omoare pe amândoi. Uită-te prin camera asta. Crezi că ești aici din întâmplare? Privește mai bine! Uită-te cu atenție la cărți!

Mă uitasem cu atenție la cărți. Ori de câte ori curățam pe-aici, mă uitam la toate cărțile, le cântăream în palme, tânjeam după ele. Îmi imaginam cum ar fi fost să fur vreo două pentru micul meu club de lectură.

Clubul meu și-al lui Mike. Toate cărțile pe care le citisem cu Mike în ultimii câțiva ani

erau aici. *Femeia în alb, O coardă prea întinsă, Casa bântuită:* mă felicitasem văzându-le — ce isteață eram eu, cum citisem eu atâtea cărți din biblioteca asta. Însă nu eram o cititoare versată, ci doar o târfă proastă care nimerise într-o bibliotecă anume. Miles a luat de pe birou o fotografie, o poză de nuntă. Apusul ce se profila în spatele mirelui și miresei îi lumina din spate, umbrindu-i. Susan era superbă, o versiune exuberantă și vie a femeii pe care o știam. Mirele? Abia dacă-i recunoșteam chipul, însă scula i-aș fi recunoscut-o oriunde. Îi făcusem laba soțului lui Susan timp de doi ani.

Miles mă privea cu ochii mijiți, ca un comediant așteptând ca publicul să se prindă de poantă.

— O să te omoare, și-s destul de sigur că o să mă omoare și pe mine, a zis.

— Cum adică?

— E jos, chiar acum sună la poliție. Mi-a zis să te țin de vorbă. Când o să urce, are de gând să te-mpuște și-apoi să le spună polițiștilor unul din următoarele două lucruri. Unu: ești o escroacă ce pretinde că ar avea puteri paranormale ca să îi jecmănească pe cei vulnerabili. I-ai spus că ai putea să-i ajuți fiul dezechilibrat mental însă, în loc de asta, n-ai făcut decât să îi intri în casă și să furi. Când ți-a reproșat asta,

ai devenit violentă, așa că te-a împușcat în legitimă apărare.

— Nu-mi place, care-i varianta a doua?

— Chiar erai pe bune. Chiar credeai că sufăr de pe urma energiilor casei. Dar se pare că nu-s până la urmă bântuit, ci doar un adolescent psihopat cum sunt atâția. M-ai forțat prea tare și te-am omorât. Apoi ea a încercat să-mi ia arma, ne-am luptat și m-a împușcat pe mine în legitimă apărare.

— De ce ar vrea să te omoare pe tine?

— Nu mă suportă, niciodată nu m-a suportat. Nu-s al ei. A încercat să mă trimită pachet maică-mii, dar mamei nu-i pasă nici atâtica. A încercat să mă trimită la internat după aia, dar tata a zis nu. Așa că i-ar plăcea, e clar, să mă vadă mort. Așa e ea. Așa își câștigă existența: rezolvând probleme. E foarte pragmatică în răutatea ei.

— Dar pare așa de...

— Cumințică? Nu, nici vorbă. Asta a vrut să crezi. E o directoare executivă frumoasă, cu o carieră de succes. Taie și spânzură. Dar era nevoie ca tu să-ți formezi impresia că o fraiereşti. Că deții controlul aici. Zi-mi, greșesc? Nu cu asta te ocupi? Să-i manipulezi pe cei manipulabili?

— Vrea să mă omoare... din cauza tatălui tău?

— Susan Burke a avut căsnicia perfectă și tu i-ai stricat-o. Tata a plecat.

— Sunt sigură că niște... mici aventuri nu sunt motivul pentru care a plecat tatăl tău.

— Asta crede ea.

— Și tatăl tău știe... că-s aici?

— Încă nu — chiar călătorește tot timpul. Dar odată ce-o să afle că am murit amândoi, o să pună cap la cap lucrurile — cum i-a găsit soțioara cartea de vizită a târfei-spiritiste în exemplarul din *Rebecca* — și-o să-l apuce o tristețe nebună. Dacă nu s-ar fi văzut cu tine, mami nu te-ar fi chemat acasă în mod repetat și am fi trăit amândoi. Groaza și vinovăția aia... n-o să poată niciodată să se simtă răscumpărat în ochii ei. Și exact asta e și ideea.

— Așa m-a găsit Susan? Cartea de vizită?

— Susan a găsit cartea de vizită și i s-a părut cam ciudat. Tatei îi plac poveștile cu fantome, însă e cel mai mare sceptic din lume — nu s-ar duce în veci la cineva care ghicește în palmă. L-a urmărit. Și-a dat seama. A stabilit o întâlnire. Și, când ai apărut cu *Femeia în alb,* a știut.

— Îți spune lucrurile astea.

— Numai pe mine mă are ca să stea de vorbă. A decis să te omoare, dar a vrut să te omoare aici, unde să pară că victima este ea. E cel mai ușor. Așa că a inventat povestea cu casa bântuită. Tu căutai să te agăți de ceva de genul și

ți-a servit-o pe tavă. Conacul Carterhook, te ia *groaza*, ce mai!

— Dar familia Carterhook? Am citit pe net.

— Sunt invenții... Adică... au existat, presupun, doar că n-au murit cum ai citit tu.

— Dar am citit!

— Ai citit despre ei fiindcă ea a scris articolul ăla. Știi ce ușor e să faci o pagină web? Și-apoi construiești niște linkuri către ea, după care găsești niște lume credulă care dă share? Nici nu-ți vine să crezi ce ușor e. Mai ales pentru cineva ca mama.

— Poza aia părea...

— Ai fost vreodată la un talcioc — numai cutii de carton cu fotografii vechi, la un dolar bucata? Nu-i greu să găsești vreun puști care să arate cam ca mine. Mai ales dacă ai de-a face cu o persoană care-i dispusă să creadă. O fraieră. Ca tine.

— Și sângele de pe zid?

— Ți-a spus ea că era acolo, atât. Pentru atmosferă. Știa că-ți plac poveștile cu fantome. Voia să vii, să crezi. Îi place să se joace cu mintea oamenilor. Voia să-ți faci griji pentru ea și-apoi... pac! să ai momentul ăla de șoc când îți dai seama c-o să mori și că te-ai temut de ce nu era cazul. *Simțurile* te-au trădat.

A rânjit disprețuitor.

— Și cine a tăiat coada motanului?

— E rasa manx, n-are coadă. Pot să răspund la ce întrebări mai ai cât suntem pe drum? Aș prefera să nu-mi aștept aici moartea.

— Vrei să vii cu mine?

— Păi, să vedem: pot să plec cu tine sau să rămân aici și să mor. Da, aș prefera să vin cu tine. Probabil c-a terminat de dat telefon. Probabil că se pregătește să urce încoace. Am pregătit deja scara de incendiu în camera mea.

Am auzit pe scări tocurile lui Suan. Era la două etaje mai jos și urca iute. Îmi striga numele.

— Ia-mă cu tine, te rog, a zis. Te rog. Numai până se-ntoarce tata. Te rog, mi-e frică.

— Și cum rămâne cu Jack?

— Pe Jack îl place. Doar de noi vrea să scape.

Susan era acum la doar un etaj distanță și continua să urce.

Am coborât pe scara de incendiu.

Eram deja în mașina mea, o porniserăm, când mi-am dat seama că habar nu aveam încotro ne îndreptăm. Fața palidă a lui Miles reflecta luminile farurilor mașinilor ce treceau, precum o lună bolnăvicioasă.

— Sună-l pe taică-tău, am zis.

— Tata e în Africa.

Ploaia răpăia pe caroseria metalică a mașinii. Susan Burke izbutise să-mi inspire o asemenea groază de casa aia, încât aproape

că-mi blocase mintea. Puteam acum să gândesc: o femeie de succes se mărită cu un bărbat bogat. Au un copil cuminte și drăgălaș. Viața e frumoasă, cu o excepție: fiul vitreg. O crezusem când zisese că Miles fusese mereu rece cu ea. Sunt sigură că și ea era mereu rece cu Miles. Sunt sigură că încercase de la bun început să scape de el. Cineva așa de calculat precum Susan Burke n-ar fi vrut să crească copilul ciudățel și retras al altei femei. Susan și Mike își continuă căsnicia, însă curând cruzimea ei îndreptată împotriva băiatului lui mai mare le infectează relația. Începe să se depărteze de ea. Atingerea ei îi dă fiori reci. Vine la mine la salon. Și continuă să vină. Avem destule în comun, cărțile, ca să se poată păcăli că-i vorba de un soi de relație. Lucrurile cu Susan se tot strică, până ce el ajunge, într-un târziu, să se mute de-acasă. Îl lasă pe Miles în urmă fiindcă are de făcut niște călătorii pe alt continent — de îndată ce se-ntoarce, intenționează să facă ceva în privința asta. Susan însă îi descoperă secretul și dă vina pe mine pentru distrugerea mariajului ei. Închipuie-ți câtă turbare pe ea să afle că o femeie ca mine îi face soțului ei lucru manual. Și-acum mai e și blocată cu un puști sinistru pe care-l urăște și cu o casă din care nu poate pleca. Începe să urzească la planuri. Mă ademenește. Miles mă avertizează în

felul lui eliptic, cum aș fi procedat și eu cu un străin în adolescență. Cei doi fac cu rândul în a se provoca în prezența mea. Susan le spune vecinilor o chestie vagă — am venit, cică, să-l ajut pe Miles — în așa fel încât, atunci când adevărul o să iasă la iveală — că sunt o fostă lucrătoare sexuală, actualmente escroacă —, ea să pară demolată, jalnică, demnă de milă, iar eu motivul ruinei sale. Felul perfect de a comite o crimă.

Miles s-a uitat la mine cu fața lui ca o lună plină, zâmbind.

— Știi că acum ești, în principiu, o răpitoare de minori? a zis.

— Cred că ar trebui să ne ducem la poliție.

— Ar trebui să ne ducem în Chattanooga, Tennessee, a zis cu o anume nerăbdare, de parcă totul ar fi făcut parte dintr-un plan pus demult la cale. O să fie Bloodwillow acolo, anul ăsta. Mereu se ține în altă țară, nu s-a mai ținut în Statele Unite din 1978.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— A, nu-i decât cea mai mare întrunire pe teme supranaturale din lume. Susan mi-a zis că nu mă lasă. Așa că mă poți duce tu. M-am gândit c-o să te bucuri, că doar asta citești, povești cu stafii. Poți ajunge la autostradă dacă faci stânga la semaforul ăla.

— Nu te duc în Chattanooga.

— Ai face bine să mă duci. Acum eu sunt la conducere.

— Ai luat-o razna, băiețaș.

— Iar tu ai răpit un copil și ești și hoață.

— Ba n-am făcut nimic.

— Susan n-a sunat la poliție fiindcă era pe cale să te omoare, a râs el. A sunat fiindcă i-am spus eu că te-am prins furând. Îi lipsesc niște bijuterii, vezi tu?

S-a bătut cu palma peste buzunarul sacoului. Am auzit ceva zăngănind înăuntru.

— Cred că de-acum a urcat și a descoperit că fiul ei vitreg cu probleme a fost răpit de palmista-spiritistă. Așa că vreo câteva zile o să trebuiască să stăm cu capul la cutie. Dar e-n regulă, Bloodwillow începe abia joi.

— Mama ta vitregă a vrut să mă omoare fiindcă a aflat de mine și de taică-tău.

— Poți să spui *labă*, să știi, a zis. Nu mă simt jignit.

— Susan a aflat.

— Susan n-a aflat nimic... E o idioată incredibil de inteligentă. Eu m-am prins. Împrumut mereu cărțile tatii. Ți-am găsit cartea de vizită, ți-am găsit notițele pe marginea paginilor. M-am dus la locul tău de muncă și mi-am dat seama ce și cum. O parte din ce-a zis Susan e adevărat: chiar crede că-s ciudat. Când ne-am mutat aici — după ce i-am spus că nu vreau,

i-am spus foarte clar că nu vreau —, am început să fac diverse chestii prin casă. Ca s-o calc pe nervi. Eu am făcut site-ul ăla. Eu. Am inventat și povestea familiei Carterhook și tot *eu* am trimis-o la tine, ca să văd dacă o să se prindă naibii cum stă treaba până la urmă și-o să plece. Dar nu, a pus botul la rahaturile tale. Și, odată ce-ai apărut la noi, mi-am dat seama cum să fac ca să scap din casa aia tâmpită. Am nevoie de un adult ca să fac orice: pentru condus mașină, închiriat cameră la hotel. Sunt prea mărunt pentru vârsta mea. Am cincisprezece ani, dar arăt de doisprezece. Am nevoie de cineva ca tine ca să mă însoțească. Și n-a trebuit decât să mă bagi în mașina ta și gata, te-ai fript. Fiindcă știi că n-o să te duci tu la poliție. Presupun că cineva ca tine are cazier.

Miles avea dreptate. Ăștia ca mine nu se duc niciodată la poliție, fiindcă niciodată nu iese bine pentru noi.

Miles s-a săltat în scaun, s-a uitat peste bord în noaptea ploioasă, cu fața reflectându-i roșul pâclos și verdele semafoarelor.

— Fă stânga aici spre autostradă.

Am făcut stânga. Am încercat să-l trag de limbă.

— Deci Susan a spus adevărul despre lucrurile înfiorătoare din casă. Chiar ai amenințat că-ți omori frățiorul?

— E mai relevant că m-a crezut decât că am spus-o.

— Și i-ai făcut vânt bonei pe scări?

— Te rog... a căzut singură. Nu sunt violent, doar mă duce mintea.

— În ziua aia, când cu voma din poșeta mea, cu răcnetele din cameră și cu păpușa atârnată de sfeșnic...?

— De vomitat am vomitat, fiindcă n-ai vrut să mă asculți. Nu voiai să pleci odată. Și păpușa la fel. Tot eu am pus și bucățica aia de lamă de ras pe podea. E de fapt o idee pe care mi-au inspirat-o războaiele din Roma antică. Ai citit vreodată...

— Nu. Și răcnetele? Păreai foarte furios.

— Da, a fost pe bune. Susan îmi tăiase bucăți cardul de credit și mi-l lăsase pe birou. Încerca să-mi limiteze mișcările.

A așteptat răbdător până ce mintea mea a absorbit povestea, până ce-a întors-o pe toate părțile și-a cercetat-o. *Stai, stai!*

— Stai! Susan mi-a zis că ai tăiat coada pisicii. Tu mi-ai zis că e de rasă manx...

A zâmbit.

— Ha! Bună observație. Deci cineva te minte. Cred că va trebui să decizi ce versiune să crezi. Vrei să crezi că Susan e dusă cu pluta sau că eu sunt dus cu pluta? Care dintre noi doi te-ar face să te simți mai în largul tău? M-am gândit,

la început, că ar fi mai bine să crezi că Susan e nebună — că ai fi mai dispusă să apleci urechea la situația mea și că ne-am putea împrieteni. Că am putea s-o pornim la drum împreună, ca niște tovarăși. Dar după aia mi-am zis că-i mai bine să mă crezi ăla rău. Poate că așa ai șanse mai mari să pricepi că eu trag sforile aici... ce crezi?

Am continuat să mergem în tăcere, în vreme ce-mi analizam opțiunile.

Miles m-a întrerupt.

— Pe bune, eu cred că a câștigat toată lumea aici. Dacă Susan e dementa și vrea să ne vadă duși, ne-am dus.

— Ce-o să-i spună tatălui tău când ajunge acasă?

— Asta depinde de ce poveste vrei să crezi.

— Chiar e în Africa?

— Nu cred că tata e un factor care să te preocupe în luarea deciziei.

— OK, dar dacă nebunul ești tu, Miles? Maică-ta o să pună poliția pe noi.

— Oprește în parcarea aia, la biserică.

M-am holbat la el, l-am privit de sus și până jos, cu luare-aminte, în caz că avea vreo armă. N-aveam chef să ajung un cadavru azvârlit lângă o biserică abandonată.

— Fă-o și gata, bine? s-a răstit Miles.

Am oprit în parcarea abandonată de la biserică, lângă intrarea pe autostradă. Miles a ieșit în ploaie și-a urcat în fugă scările, adăpostindu-se sub streașină. A scos telefonul și-a sunat pe cineva, cu spatele la mine. A stat cam un minut la telefon. Apoi a izbit de pământ mobilul, a călcat pe el de câteva ori și-a fugit înapoi în mașină. Emana un miros deranjant de primăvăratic.

— OK, tocmai am sunat-o pe mămica vitregă cea foarte agitată. I-am spus că m-ai băgat tu în sperieți, că m-am săturat de casa aia și de toate dubioșeniile ei — de obiceiul de a aduce oameni așa de neplăcuți — așa că am fugit și sunt la tata acasă acum. Tocmai s-a întors din Africa și-o să rămân la el. Niciodată nu-l sună pe tata.

Făcuse zob telefonul, așa că n-aveam cum să văd dacă chiar o sunase pe Susan ori juca iarăși teatru.

— Și ce-o să-i spui lui taică-tău?

— Să ne amintim că, atunci când ai doi părinți care se urăsc, care sunt prinși mereu cu munca și călătoriile și care ar vrea oricum să te vadă ieșit din viața lor, poți zice o groază de chestii. Ai mult spațiu de manevră. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji, serios. Intră pe autostradă și, cam la trei ore distanță, e un motel. Cu televiziune prin cablu și restaurant.

Am intrat pe autostradă. Puștiul era mai isteț la cincisprezece ani decât eram eu acum, având încă o dată vârsta lui. Începeam să cred că toată treaba asta cu intratul în legalitate, altruismul și bunăvoința era *lături pentru porci.* Începeam să cred că puștiul avea șanse să fie un partener bun. Băiatul ăsta sfrijit avea nevoie de un adult ca să se poată deplasa prin lume, și nimic n-ar fi fost mai nimerit pentru o escroacă ca mine decât un puști. Oho, cu câte puteam să scap, ce șmecherii puteam să pun la cale dacă lumea credea că-s o dulce *mămică*!

Plus că și întrunirea asta, Bloodwillow, suna foarte mișto.

Am oprit la motel trei ore mai târziu, exact cum evaluase Miles. Ne-am luat camere care dădeau una în cealaltă.

— Somn ușor, a zis Miles. Să n-o ștergi peste noapte, sau revin la povestea cu răpirea. Promit că-i ultima oară când te amenințț, nu vreau să fiu o jigodie. Dar *trebuie* să ajungem la Chattanooga! O să ne distrăm de minune, promit. Nu pot să cred că, în fine, merg acolo. De când eram mic am tot vrut!

A executat un mic dans bizar, bucuros, și s-a dus la el în cameră.

Puștiul era simpatic. Posibil sociopat, dar simpatic. Îmi lăsa o impresie bună. Mă duceam cu un puști simpatic într-un loc unde toată

lumea voia să vorbească despre cărți și, pe deasupra, era pentru prima oară în viața mea când ieșeam din oraș. Am hotărât să nu-mi fac griji: poate că nicicând n-aveam să aflu adevărul despre cele petrecute în conacul Carterhook (mișto întorsătură de frază, este?). Dar fie că mă arsesem, fie că nu, am ales să cred că nu. Am convins multă lume de o groază de chestii în viața mea, însă asta avea să fie realizarea mea de căpătâi: să mă conving singură că ce făceam era rezonabil.

M-am suit în pat și m-am uitat lung la ușa camerei alăturate. Am verificat zăvorul. Am stins lumina. M-am holbat în tavan. M-am holbat la ușă.

Am tras dulăpiorul în fața ușii.

După faptă și răsplată.

Gillian Flynn s-a născut în 1971, în Kansas City, Missouri. A obținut licența în literatură engleză și jurnalism la University of Kansas, după care și-a luat masteratul în jurnalism la Northwestern University, Chicago. Timp de zece ani a scris pentru revista Entertainment Weekly. Cărțile lui Gillian Flynn au fost traduse în 41 de limbi.

La Editura Trei au apărut Fata dispărută, Obiecte ascuțite și Locuri întunecate.

Fata dispărută a stat peste o sută de săptămâni pe lista de bestselleruri și a fost declarată una dintre cele mai bune cărți ale anului 2012 de către publicațiile People Magazine și New York Times. Adaptarea cinematografică din 2014, cu Ben Affleck și Rosamund Pike în rolurile principale, a câștigat Hollywood Film Award.

Obiecte ascuțite a fost finalist la Edgar Award și primul roman care a obținut vreodată două premii Dagger în același an.

Locuri întunecate a fost declarată cea mai bună carte din 2009 de către publicația Publishers Weekly și a fost ecranizată în 2015, cu Charlize Theron în rolul principal.

GILLIAN

FLYNN

Eroina acestei povestiri este o așa-zisă clarvăzătoare, fostă prostituată, care ajunge la o clientă pe nume Susan, o femeie bogată și nefericită, dornică de un strop de dramă în viața ei perfectă.

Când vizitează locuința în stil victorian a lui Susan, sursa suferinței și a terorii acesteia, clarvăzătoarea își dă seama că poveștile cu fantome nu sunt doar o născocire. Miles, fiul vitreg al lui Susan, contribuie la atmosferă cu comportamentul lui bizar și imaginația macabră. Cei trei se trezesc curând prinși într-o cursă teribilă, la capătul căreia trebuie să afle unde pândește răul și dacă există vreo cale de scăpare.

După faptă și răsplată, nuvelă câștigătoare a Edgar Award, dovedește încă o dată că Gillian Flynn este una dintre vocile cele mai originale și mai puternice din literatura mondială.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0262-4

TREI